

CRÓNICA RIMADA

Entre 'ls pobres recullits a Madrid (no 'm consta el dia), diu un diari que hi havia cegos, coixos y tullits. Un d'ells feya compassió. Era un manco que ensenyava pel carré un bras que acabava en punta, á tall de punxó. —¡Pobret! ¡Y té 'ls cabells rossos!— deya la gent. —¡Ne fan massa! ¡Deixeulo aná!— (Alló que passa ab el carretó dels gossos.) Y el van reconeixe ¡es clá! per més que ell s'hi resisteix, y el practicant descobreix que era un manco sevillá. ¡Ja va estar fresch! ¡Quin bullit! El tal manco enguixa 'l taco, y ¡fills meus! li clava un jaco que 'l va deixá estabornit. ¡Quina tunyina, minyons! ¡Las bofetadas bronzían! Semblava que li sortían mans de tots quatre cantons. —¡No és manco, no! ¡Quínsexcessos!— deya 'l practicant ab pena. Ma galta és la prova plena. ¡Y tal plena... de revessos! Y, més escamat que abans, diu, quan algú n'hi enrahona: —¡Fingirse manco un que dona tunyinas á quatre mans!

EDUARD AULÉS.

Corren rumors de que 'l tan célebre «Pi de les tres branques», del Pla de Campllonch, de Berga, s'está morint. Alguns tracten d'invitar al jardiner municipal barceloní, en Xavier Tolbella, que hi vagi á visitar-lo pera veure si hi há remey pera deturar la malaltia que está patint tan interessantíssim exemplar. Y donchs, l'«Unió Catalanista», á qui va ser regalat l'arbre y confiada sa custodia y vigilancia, ¿qué fa, parada? Aixís deixa morir el símbol? ¡Ay, tristos de nosaltres! ¿Cóm ho farém, sense arbre? ¿Y si 'n plantessim un de petit?

La flamant «Societat d'atracció de forasters» ja ha debutat. Ha debutat... posant un telegrama al ministre demanantli que s'arreglin las carreteras d'aquí á la frontera y que, á falta de ponts, s'hi fassin vados, donchs Barcelona resulta inaccessible á los automóviles del extranjero. ¡Apa, D. Alejandro, decideixis á tornar! ¡Ara li arreglan!

Llegeixin á La Veu: «LA REINA DELS JOCHS.—El Sr. Soler y March ha estat al Palau pera demanar hora al jefe superior de la Casa de la reina mare, ab l'objecte de complir, enter l'acort que porta de Barcelona, de fer una suscripció pera construir un trono pera la reina dels Jochs Florals, y invitar á la reina donya Cristina, que ya presidir els Jochs Florals de 1888, á que encapsi la suscripció.» La repicada de Miranús va confirmantse en totes sas parts. Aquest acort que porta de Barcelona 'l Sr. Soler y March, ¿quí l'ha pres? Tot anirá sortint poch á poquet.

Segons els periódichs, s'han descobert unas abundantíssimas minas d'or. ¿Ahont dirían? —¿Al Govern civil? —No, senyors: al Nort de Portugal.

Jo tinch un amich yankee, el qual me deya: —Cregui que á la meva terra d'un procés com el d'en Rull n'hauríam sapigut treure molt més partit que vostés.

—¿Qué haurían fet? —Tractantse de que una vista tan llarga y accidentada, hauríam establert apostas mútuas á las portas del Tributant el paper Rull, contra quant. Y abnal: «A els diversos incidents el paper hauría anat pujant y baixant, segons s'hagués considerat més ó menos imminent y justificada l'imposició de la pena de mort.

El yankee afegí: —Vostés no són tan prácticichs com nosaltres. Vostés se limitan á aplaudir tres sentencias condemnatorias, com si's tractés d'una comedia. Y aixó no conduheix á res.

Llegeixo: «En els círculs polítichs s'expressan temors de que 'l pressupost actual se saldi ab déficit.» Aixó succehirá sempre, mentres governi qui governa. A majors sacrificis imposats al país, majors despilfarros. Aixó succehirá sempre, mentres la pacífica vaca no s'enfutismi, y als que li engrapan el braguer pera munyir-la 'ls hi ensenyi las banyas.

Sempre n'hi ha hagut y sempre n'hi haurá de gents més papistas que 'l Papa.

La setmana passada el príncep de Lancelotti, un dels més fervents vaticanistas de l'aristocracia romana, fou rebut en audiencia pel Pare Sant y varen acompanyarlo á la visita tots els seus fills, excepte 'l segon, que en virtut de la ley de servey militar obligatori, és soldat d'un regiment de llancers de l'exércit italiá.

El Sant Pare, que á la cuenta té bona memoria, va trobar á faltar-la y va preguntar al de Lancelotti si 'l seu fill segon estava malalt.

Allavoras el príncep, ab gran desesperació, va exclamar:

—¡Pitjor, Santetat, pitjor que malalt! Forsat per las lleys dels usurpadors que varen despullar al Pontifex del Poder temporal, el meu pobre fill está prestant servey en l'exércit.

Pfus X diuhén que oyó atento aquestas paraulas y que va replicar:

—¿Ignoréu, tal volta, príncep estimat, que servir á la patria, á més de ser un dever, constituheix un honor?

D'aixó á n'el meu país ne diuhén un roch.

A Barcelona ne diuhén un pebot.

El Sant Pare devía pensar interiorment:

—¡Y qué n'ets de llanut y besa... mannos, infelís!

En quant al príncep, segons El Noticiero:

«El príncep no supo qué contestar y se limitó á bajar la cabeza avergonzado.»

Com á las novelas de follet.

À LA PORTA DEL FRONTÓ

—Y jo que m'pensava que la fira de béns s'havi acabat ahir!

(Dib. de NANCH.)

El Sr. Díaz Guijarro, fiscal de l'Audiencia, que ha actuat en el procés Rull, ha sigut designat pera ocupar la plassa de Prefet de Policía de Barcelona y la frontera de Fransa, dotada ab 17,500 pesetas, que ja són un sou bonich.

Y ara 'l comentari vagi fet en castellá: —Hacemos votos para que el terrorismo encuentre siquiera un guijarro en su camino.

Ve avuy com l'anell al dit el quento del ballet ploraner, que de sobte va callar, y digué ho feya pera agafar forsas pera plorar més fort.

Apliquemlo als que fan oposició als projectes d'en Maura.

Ab motiu de las vacaciones de Senmana Santa, descansan; però aixís van agafant alé pera fer una oposició més forta tant bon punt tornin á obrirse las sesiones.

ENSABONADA

Tots els rotatius... d'allí, han vingut ensabonant al Jurat; però 'ls dech di, que á mi... ¡no m'afeitarán!

PEPET DEL CARRIL.

La manera més trista de negarse: Negarse nadant en l'opulencia.

EL CANT DELS BURROS

Ara prenen quatre malvats que nostra mena dintre pochos anys desaparegui de la ciutat.

¡Quíns burricidas més criminals!

Lluitém nosaltres contra tals plans perquè l'albarda portém de grat.

¡Res de cultura, que pela 'l cap!

¡Morin las llettras!

¡Visca l'aufals!

¡Volém ser burros!

¡volém bramar!

¡volém garrofes!

¡volém moral!

¡vo.ém estables!

y pasturar, y tirar guitzas de tant en tant!

PAU NYAP.

HISTÓRICH

—Noy, que ja heu comprat el bé á casa teva?

—Cá! Si aquest any van donats!

(Dib. de NANCH.)

JOVENTUT MONÀRQUICA

—Y bé, que haurém d'anar als Jochs Florals ó no, aquest any?

—Sí! Jo ja m'ensejo á dir comtesa, regina, beaultat y algú llur escadusser.

(Dib. d'EGOZCUE.)

Llegeixo:

«Murcia.—El sacristán de la parroquia del puerto de Mazarrón ha sido acusado de haver violado á una prima hermana suya, joven de unos 17 años.

»Dícese que Miguel Martínez, que es el nombre del sacristán, narcotizó á su prima y abusó de ella, maltratándola salvajemente.»

Es de creure que aquesta manera de maniobrar no la devia apendre 'l sagristá en cap escola bi-sexual.

TRENCATS

Llegiu.—Obtdren alivi instantani y radical curació de vostres mals usant els moderns braguers de l'especialista Torrent. No molestan ni fan bullo, quedant enmotillats com un guant. Homes, donas y nois denen usarlos. Contenció absoluta, curació prompta y comoditat Immensa, s'obtenen ab tan maravellosos braguers. No comprar sense veure abans aquesta casa. Unió, 13, botiga-Casa Torrent.

LA PUBLICIDAD

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: 1 pesseta cada edició
Fora: 4'50 pessetas trimestre
» 16 pessetas any

Dintre de Barcelona LA CAMPANA CATALANA y La Publicidad passadas á domicili, 1'40 ptas. al mes.

LIBROS Obra nueva de la semana
LOS FALDONES DE MEXIA

novela, por Rafael Leyda . . . . . Ptas. 2
CÓMO SE CRÍA UN NIÑO. Tratado práctico de puericultura, por el Dr. Toledo y Toledo. Un tomo en rústica. . . . . » 5
Encuadernado en tela . . . . . » 2'50
LO QUE YO PIENSO (Confidencias de una tiple del género chico), por Julia Fons . . . . . » 2
Grandes descuentos á los corresponsales de LA CAMPANA CATALANA
Dirigir los pedidos y solicitar Catálogos al representante Pedro Solaesa: Culebra, 28; BARCELONA